

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315220189
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315220189.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcov: 1. X. M. Q. , rodená A., narodená dňa XX.X.XXXX, rod. č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom B., K. č. XXXX/X, 2. Q. V. , narodená dňa X.X.XXXX, trvale bytom B., N.. X. mája č. XXXX/XX, 3. V. Q. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom B., K. č. XXXX/X, 4. Q. Q. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom B., K. č. XXXX/X, všetci zastúpení JUDr. Drahomír Tomčo, advokát, Bratislava, Mesačná č. 9, proti žalovaným: I. T. B. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom A., H. č. XXXX/XX, II. C. B. , narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom A., V. č. XXXX/X, obaja zastúpení AK MS s.r.o., Bratislava, Galandova č. 3, IČO: 47 237 767, za ktorú koná JUDr. Miloslav Šimkovič, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 30. novembra 2016, č.k. 17 C 608/2015-230, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 30. novembra 2016, č.k. 17 C 608/2015-230, vo výroku, ktorým určil, že žalobkyňa v 1. rade je v 1 vlastníčkou nehnuteľností, a to pozemku s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrady o výmere XXX m² a pozemku s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrady o výmere XXX m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území M. A., zapísaných v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX pre obec M. A., okres B., vedenej na Okresnom úrade Senec, odbor katastrálny, a určil, že do dedičstva po poručiteľovi Q. Q., narodenému dňa XX.XX.XXXX, r.č.: XXXXXX/XXXX, zomrelému dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. 6, B., patria v 1 nehnuteľnosti, a to pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m² a pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území M. A., zapísaných v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX pre obec M. A., okres B., vedenej na Okresnom úrade Senec, odbor katastrálny, p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 30. novembra 2016, č.k. 17 C 608/2015-230, vo výroku o náhrade trov konania mení tak, že
- žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne priznáva voči žalovanému v I. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %,
- žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne priznáva voči žalovanému v II. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

III. Žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne priznáva voči žalovanému v I. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 50 %.

IV. Žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne priznáva voči žalovanému v II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30. novembra 2016, č.k. 17 C 608/2015-230, vyhovel žalobe žalobcov a určil, že žalobkyňa v 1. rade je v 1 vlastníčkou nehnuteľností, a to pozemku s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrady o výmere XXX m² a pozemku s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrady o výmere XXX m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území M. A., zapísaných v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX pre obec M. A., okres B., vedenej na Okresnom úrade Senec, odbor katastrálny a že do dedičstva po poručiteľovi Q. Q., narodenému dňa 30.08.1959, r.č.: XXXXXX/XXXX, zomrelému dňa XX.X.XXXX, naposledy bytom K. 6, B., patria v X nehnuteľnosti, a to pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m² a pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území M. A., zapísaných v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX pre obec M. A., okres B., vedenej na Okresnom úrade Senec, odbor katastrálny. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom v 1. až 4. rade priznal náhradu trov konania 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 39, § 132 ods. 1, § 486 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia, poukázal na to, že Občiansky zákonník poskytuje ochranu tretím osobám, ktoré nadobudli vec od nepravého dediča dobromyseľne, ide o prelomenie zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má. Dobromyseľnosť musí preukazovať nadobúdateľ a jeho dobrá viera je daná vtedy, ak tretia osoba nevedela ani nemohla vedieť, že ten, od koho vec alebo právo nadobudol, je neoprávneným dedičom a dôvodne sa preto domnieva, že vec ním nadobudnutá do dedičstva patrí a je oprávnený s ňou nakladať. Uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn.

28 Cdo 2264/2009, je nepravým dedičom osoba, ktorá podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudla majetok poručiteľa, hoci ho nemohla nadobudnúť buď vôbec alebo v takom rozsahu, ako ho nadobudla. Vychádzajúc z logického výkladu citovaného ustanovenia § 486 Občianskeho zákonníka, sa súd prvej inštancie stotožnil s právnou argumentáciou žalobcov, podľa ktorej nemožno o právnej predchodkyňi žalovaných v I. a II. rade, P. B., hovoriť ako o „nepravom dedičovi“ v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, keď táto bola rozhodne oprávneným dedičom a dokonca jedinou zákonnou dedičkou po svojom otcovi M. V.. Nenadobudla preto predmet dedičstva ani omylom, ani nepravom, čo by ju definovalo ako nepravého dediča, ale na základe riadneho dedičského oprávnenia, ktoré jej svedčalo ako zákonnej dedičke a jedinému potomkovi poručiteľa. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že ani v prípade, že by pripustil interpretáciu výkladu tohto ustanovenia žalovanými, nemožno hovoriť o dobromyseľnosti žalovaných v I. a II. rade v súvislosti s darovacou zmluvou, ktorou P. B., ich matka, previedla na nich vlastnícke právo, keď tak urobila v priebehu konania o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a vypratanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Bratislava III. pod spisovou značkou V-2 12 C 100/95; v tomto konaní bola žalobkyňou ako právna nástupkyňa po svojom otcovi M. V.. V tom istom kalendárnom roku 2010, kedy tieto nehnuteľnosti nadobudla do svojho vlastníctva na základe záverov dedičského konania po poručiteľovi M. V., ich darovacou zmluvou previedla do vlastníctva svojich dvoch synov, žalovaných v I. a II. rade, čo aj uviedla ako dôvod späťvzatia žaloby, keď už po ich darovaní spôsobujúcom zmenu vlastníctva (ako i aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu) nemala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy a vypratani nehnuteľností. Vychádzajúc už len zo samotného opisu skutkových okolností tohto sporu súd prvej inštancie uzavrel, že synovia P. B. ako nadobúdateľa vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na základe darovacej zmluvy nemohli byť pri nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľní vzhľadom na existenciu súdneho konania. Súdne konanie, začaté na Okresnom súde Bratislava - vidiek podaním žaloby ich starého otca M. V. dňa 7.7.1995, v ktorom po smrti pôvodného žalobcu ako právna nástupkyňa pokračovala matka žalovaných v I. a II. rade, P. B., sa ukončilo až právoplatným rozhodnutím zo dňa 27.4.2015. Je preto, podľa súdu prvej inštancie, bez akýchkoľvek pochybností nemožné, aby synovia celých 20 rokov nemali vedomosť o existencii a okolnostiach tohto sporu, kde boli žalobcami najprv ich starý otec a následne ich matka. Okrem odkazu na ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka svoju dobromyseľnosť žiadnym iným spôsobom nepreukázali, hoci v zmysle výkladu tohto ustanovenia dôkazné bremeno preukazovania dobromyseľnosti spočíva na žalovaných ako na nadobúdateľoch vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobkyňa v 1. rade na určení, že je v X vlastníčkou dotknutých nehnuteľností a žalobcovia v 1. až 4. rade na určení, že dotknuté nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi Q. Q., majú naliehavý právny záujem. Poukázal na stanovisko katastrálneho odboru Okresného úradu Senec, podľa ktorého tento nie je oprávnený vyznačiť zmenu v osobe vlastníka len na základe žiadosti žalobcov z dôvodu, že aktuálni vlastníci nehnuteľností nie sú dotknutí predloženými rozhodnutiami súdov a ich právna predchodkyňa nadobudla nehnuteľnosť na základe verejnej listiny - osvedčenia o dedičstve. Takýto postup katastra súd prvej inštancie považoval za správny, keď tento nemôže svojím rozhodnutím určiť vlastnícke právo, toto oprávnenie prináleží iba súdu. Žalobcovia preto postupovali správne, keď sa svojho práva domáhali žalobou na súde v konaní o určenie vlastníckeho práva. Až na základe právoplatného rozsudku v prospech žalobcov, vo výroku

ktorého je ich vlastníctvo určené, bude môcť katastrálny odbor Okresného úradu Senec realizovať záznam vlastníctva žalobcov k sporným nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie mal na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 5 Co 376/2014, zo dňa 24.2.2015, právoplatného dňa 27.4.2015, vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 15/2014 z 28.4.2014, jednoznačne preukázanú dôvodnosť žaloby o určenie vlastníckeho práva, ktorú si žalobcovia boli nútení podať v záujme ich právnej istoty, keďže došlo k zmene vlastníctva predmetu sporu na žalovaných v I. a II. rade v priebehu konania, a to za účelom získania rozhodnutia súdu relevantného pre zápis do katastra nehnuteľností. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešným žalobcom v 1. až 4. rade priznal náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podali v zákonnej lehote odvolanie obaja žalovaní dôvodiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Podľa odvolateľov postup a rozhodovanie súdu je v rozpore s čl. 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 3 ods. 2, čl. 4 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 11 ods. 4, čl. 15, čl. 16, § 61, § 62, § 151 ods. 1, ods. 2, § 152, § 164, § 19, § 194 ods. 1, ods. 2, § 217 ods. 1, § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolatelia uviedli, že obsahom práva na spravodlivý proces je aj právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami zo strany súdu a právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na ich vyjadrenia o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v 1. rade a z toho vyplývajúci nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v 2. až 4. rade, ktorý nedostatok legitímácie je inou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V priebehu prvoinštančného konania bolo zistené, že Q. Q., narodený dňa XX.X.XXXX, zomrelý dňa XX.X.XXXX, sa v priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III., pod sp.zn. 12 C 100/1995, rozviedol so žalobkyňou v 1. rade a nebolo medzi nimi vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Dva roky po rozvode so žalobkyňou v 1. rade Q. Q. zomrel, BSM nebolo vyporiadané ani dohodou ani iným spôsobom podľa zákona (rozhodnutím súdu alebo uplynutím doby). Vytýkali súdu prvej inštancie, že sa s otázkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v 1. až 4. rade nevysporiadal. Poukázali na to, že v dedičskom konaní po Q. Q. nebolo vysporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo bývalých manželov k pozemkom parc. č. XXXX/XXX a parc. č. XXXX/XXX, katastrálne územie M. A., evidovaných na LV č. XXXX, ako aj na to, že v čase, keď boli dotknuté pozemky evidované vo vlastníctve žalobkyne v 1. rade a jej zosnulého bývalého manžela, nesprávali sa ako ich vlastníci. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky malo dôjsť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov v dedičskom konaní po zosnulom Q. Q.. Toto vyporiadanie nebolo predmetom prebiehajúceho konania sp.zn. 17 C 608/2015 a z odôvodnenia rozhodnutia v predmetnej veci nevyplýva dôvod určenia výšky podielu žalobkyne v 1. rade na dotknutých pozemkoch (1/2 k celku) a následné určenie, že zvyšný podiel patrí do dedičstva po zomrelom Q. Q.. Rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný, v rozpore s § 220 ods. 2 C.s.p., čo spôsobuje inú vadu konania. Podľa odvolateľov žalobcovia nevyvrátili hmotnoprávnu námietku nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie a nepreukázali, že žalobkyňa je spoluvlastníčkou dotknutých pozemkov o veľkosti podielu 1 k celku a že do dedičstva po zosnulom Q. Q. patrí podiel o veľkosti X k celku. Vytýkali súdu prvej inštancie, že sa s touto ich procesnou obranou nevysporiadal, poukazujúc na nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 36/2010, podľa ktorého „Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil“. Podľa odvolateľov súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.4.2014, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23.3.2010 a zamietajúci rozsudok sp.zn. 5 Co 376/2014 zo dňa 24.2.2015 vyhodnotil v rozpore s platným právom. Podľa odvolateľov napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spôsobeného omylom súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, v dôsledku nedostatočnej aplikácie a interpretácie ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku, neaplikovaním príslušných právnych noriem a v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie neprihliadol na vykonané dôkazy (nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2014

zo dňa 28.4.2014 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 376/2014 zo dňa 24.2.2015) v súvislosti s ostatnými skutočnosťami, ktoré predchádzali vydaniu nálezu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave a ktoré rozhodnutia nie sú pre súd relevantné s prihliadnutím na verejnú listinu, a to Osvedčenie o novoobjavenom dedičstve sp.zn. 31 D 517/2010, Dnot 40/2010 zo dňa 13.9.2010, právoplatné dňa 13.9.2010 a darovaciu zmluvu. Na základe citovaného osvedčenia sa dedička P. B. stala vlastníčkou sporných pozemkov a ako výlučná vlastníčka ich darovacou zmluvou previedla na žalovaných. Prvoinštančný súd sa s uvedenými dôkazmi, osvedčením o dedičstve a darovacou zmluvou, ktoré neboli zrušené ani vyhlásené za neplatné, dostatočne nevysporiadal. Uvedené skutočnosti, tvrdené v rámci procesnej obrany žalovanými, nenamietali ani žalobcovia, preto ich treba považovať za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.). Poukázali aj na to, že k prevodu sporných pozemkov darovacou zmluvou došlo po právoplatnom skončení súdneho konania. Súd prvej inštancie svojim rozhodnutím porušil právo dobromyseľného vlastníka chránené zákonom (§ 853 ods. 1 a § 486 Občianskeho zákonníka). Žalovaní v čase prijatia daru nemali vedomosť o podaní ústavnej sťažnosti žalobcami a nemohli mať vedomosť o tom, že o štyri roky po nadobudnutí ich vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom bude rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23.3.2010 zrušené Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.4.2014. Podľa odvolateľov súd prvej inštancie svojim rozhodnutím porušil princíp právnej istoty, poukázali pri tom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 68/2007 zo dňa 25.3.2008, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 107/2011 zo dňa 30.5.2012. V konaní bolo preukázané, že sporné pozemky nadobudli od výlučnej vlastníčky. Vytýkali súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí cituje ustanovenia § 39 a § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré však neinterpretoval vo vzťahu k predmetu konania. Rozsudok je tak v tejto časti nepreskúmateľný. Odvolaciemu súdu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcov zamietnuť alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Navrhli priznať im trovy prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaných nevyjadřili.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že žalobkyňa v 1. rade je vlastníčkou sporných pozemkov v podiele 1 k celku a že do dedičstva po poručiteľovi Q. Q. patria sporné nehnuteľnosti v podiele X k celku ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5.1. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie, žalobkyňa v 1. rade a jej, v súčasnosti bývalý zosnulý manžel, Q. Q. (právny predchodca žalobcov v 2. až 4. rade) ako kupujúci a právny predchodca žalovaných v I. a II. rade M. V. ako predávajúci uzatvorili dňa 29.6.1994 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli pozemky parcelné číslo XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m² a parcelné číslo XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m², nachádzajúce sa v katastrálnom území M. A., zapísané v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX pre obec M. A., okres B., vedenej na Okresnom úrade Senec, odbor katastrálny. Predávajúci (a po jeho smrti jeho právna nástupkyňa P. B.) sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III., sp.zn. V-2 12 C 100/95, domáhal určenia neplatnosti vyššie uvedenej kúpnej zmluvy, okresný súd rozsudkom sp.zn. V-2 12 C 100/95 zo dňa 10.9.2002 žalobu zamietol, následne rozhodnutím zo dňa 10.10.2002 opravil výrok uvedeného rozsudku tak, že určil, že kúpna zmluva, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 26.7.1994 Správou katastra Bratislava-vidiek pod č. V-XXX/XX, je neplatná. Na odvolanie žalovaných (X. a Q. Q.) odvolací súd uznesením sp.zn. 5 Co 85/2003 zo dňa 30.4.2003 rozsudok ako aj opravné uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie rozsudkom č.k. V-2 12 C 100/95-228 zo dňa 7.10.2003 určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi predávajúcim M. V. a kupujúcimi Q. Q. a manželkou X., zo dňa 29.6.1994, je neplatná a kupujúcim

uložil povinnosť vypratať parcelu č. XXXX/XX, záhradu o výmere XXX m², katastrálne územie M. A., zapísanú na LV č. XXXX a vytvorenú geometrickým plánom J.. V. R., č. XXX/XXXX-XXX/XX zo dňa 31.5.1994. Uvedený rozsudok, na odvolanie žalovaných, odvolací súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozsudkom č.k. V-2 12 C 100/95-315 zo dňa 30.9.2005 opätovne rozhodol a určil, že dotknutá kúpna zmluva je neplatná a žalovaným (X. Q., Q. Q., Marek Q. a mal. Q. Q.) uložil povinnosť vypratať sporné pozemky. Na odvolanie žalovaných odvolací súd rozsudkom sp.zn. 3 Co 496/2005 zo dňa 23.1.2007 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Následne, na dovolanie žalobkyne (právnej nástupkyne pôvodného žalobcu P. B.), dovolací súd uznesením sp.zn. 3 Cdo 90/2008 zo dňa 19.3.2009 zmeňujúci rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uznesením č.k. 5 Co 146/2009-414 zo dňa 23.3.2010 pripustil späťvzatie návrhu v časti povinnosti žalovaných vypratať sporné pozemky, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie zastavil. Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že kúpna zmluva je neplatná a že sporné pozemky patria do dedičstva po ich výlučnom vlastníkovi M. V. (zomrel X.XX.XXXX). Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2010. O dovolaní žalovaných (v tomto konaní žalobcov) proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 4 Cdo 230/2010 zo dňa 24.11.2011 tak, že dovolanie odmietol. Dňa 7.7.2010 podali žalovaní (v tomto konaní žalobcovia) ústavnú sťažnosť a domáhali sa, aby ústavný súd vyslovil, že rozsudkami Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. V-2 12 C 100/95 zo dňa 10.9.2002, zo dňa 7.10.2003 a zo dňa 30.9.2005, uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 29/03, 5 Co 85/03 zo dňa 30.4.2003 a sp.zn. 5 Co 39/2004 zo dňa 15.6.2004, rozsudkami Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 496/2005 zo dňa 23.1.2007 a sp.zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23.3.2010 a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 90/2008 zo dňa 19.3.2009 a sp.zn. 4 Cdo 230/2010 zo dňa 24.11.2011 boli porušené ich základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň navrhli, aby boli označené rozhodnutia zrušené. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. IV. ÚS 15/2014-39 zo dňa 23.1.2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľov v časti, v ktorej namietajú porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2009 z 23.3.2010 a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol. Nálezom č.k. IV. ÚS 15/2014-77 zo dňa 28.4.2014 ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2009 z 23.3.2010 porušené bolo, uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5 Co 376/2014-530 zo dňa 24.2.2015 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č.k. V-2 12 C 100/95-315 zo dňa 30.9.2005 zmenil tak, že žalobu zamietol (pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení). Na dovolanie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 4 Cdo 14/2016 zo dňa 28.3.2017 zamietol dovolanie žalobkyne proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č.k. V-2 12 C 100/95-315 zo dňa 30.9.2005. Vo zvyšnej časti dovolanie odmietol.

5.2. Žalobcovia sa v predmetnom konaní domáhali ochrany svojich práv určovacou žalobou, správne sa preto súd prvej inštancie zaoberal tým, či majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ C.s.p., keďže vo veci rozhodoval za účinnosti nového Civilného sporového poriadku. Odvolací súd konštatuje, že žalobcovia mali podľa § 80 písm. c/ O.s.p., za účinnosti ktorého podali žalobu, rovnako aj podľa § 137 písm. c/ C.s.p., naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže len rozhodnutím v znení, v akom ho prijal súd prvej inštancie, sa odstráni neistota v ich právnom postavení, keď na liste vlastníctva sú ako vlastníci sporných nehnuteľností uvedení žalovaní a to titulom darovacej zmluvy. Podľa odvolacieho súdu je predmetná žaloba žalobcov jediným spôsobom ochrany ich vlastníckeho práva [§ 36a ods. 2 písm. b/ zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení účinnom ku dňu podania žaloby].

5.3. Základom právneho sporu v prejednávanej príhode je vyriešenie otázky platnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 29.6.1994 medzi žalobkyňou v 1. rade a právnym predchodcom žalobcov v 2. až 4. rade ako kupujúcimi na jednej strane a právnym predchodcom žalovaných ako predávajúcim na strane druhej, predmetom ktorej boli sporné pozemky. Platnosť zmluvy bola posudzovaná s prihliadnutím na splnenie požiadavky technickej jednoty listiny, pričom podľa jedného výkladu je nedostatok technickej jednoty listiny dôvodom neplatnosti právneho úkonu, podľa druhého výkladu nie je technická jednota zmluvy o prevode nehnuteľností podmienkou platnosti právneho úkonu, ale iba podmienkou katastrálneho

konania, na odstránenie nedostatku ktorej má byť účastník vyzvaný v konaní. Posledným rozhodnutím, ktoré riešilo tento predmet sporu, je rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5 Co 376/2014-530 zo dňa 24.2.2015, ktorým odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č.k. V-2 12 C 100/95-315 zo dňa 30.9.2005, ktorým tento určil, že dotknutá kúpna zmluva je neplatná a žalovaným (X. Q., Q. Q., V. Q. a mal. Q. Q.) uložil povinnosť vypratať sporné pozemky, zmenil tak, že žalobu zamietol. Dovolanie žalobkyne proti rozhodnutie odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 4 Cdo 14/2016 zo dňa 28.3.2017 zamietol. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že žalobkyňa nemá na určení neplatnosti kúpnej zmluvy naliehavý právny záujem, keďže v čase rozhodovania odvolacieho súdu už nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností, ktorý záver nespochybnil ani najvyšší súd, rozhodujúc o dovolaní žalobkyne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd zamietol žalobu žalobkyne pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, základom predmetu sporu a teda určením neplatnosti kúpnej zmluvy sa nezaoberal. Z pohľadu určenia neplatnosti kúpnej zmluvy je preto zásadný právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 15/2014-77 zo dňa 28.4.2014, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2010 z 23.3.2010 (ktorým bolo určené, že kúpna zmluva je neplatná a že sporné pozemky patria do dedičstva po ich výlučnom vlastníkovi M. V.) a z ktorého nálezu vychádzal pri svojom rozhodovaní, riešiac otázku platnosti kúpnej zmluvy ako predbežnú, aj súd prvej inštancie v prejednávanej spore (viď bod 11 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Ústavný súd v náleze okrem iného vyslovil, že je „podstatné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon ako dôvody neplatnosti neuvádza. Súdny majú pri posudzovaní neplatnosti právnych úkonov zohľadniť aj zmysel a účel právnej úpravy, ktorá s určitým nedostatkom právneho úkonu spája právny následok v podobe jeho neplatnosti. Požiadavky na písomnú formu právneho úkonu (alebo sprísnenú písomnú formu) nie sú samoúčelné. Pri posudzovaní platnosti právneho úkonu s ohľadom na splnenie písomnej formy v zmysle § 46 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka musí byť zohľadnený aj účel tejto normy (zvýrazňovacia funkcia dôležitých právnych úkonov, preukaznosť, trvalosť a spôsobilosť archivácie predmetných právnych úkonov ich účastníkmi, ako aj orgánmi verejnej správy, obmedzenie rizika pozmeňovania obsahu listiny a podobne). V okolnostiach danej veci ústavný súd nie je toho názoru, že by účel § 46 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka bol spochybnený v prípade, ak účastníci zmluvy o prevode nehnuteľností odkázali v tejto v zmluve na taký geometrický plán, ktorý bol autorizovaný a uložený orgánom správy katastra (a jeho obsah je tak dostatočne preukázateľný a možnosť vplyvu účastníkov na jeho obsah je obmedzený) a ktorý je priložený k návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.“ Ústavný súd svojím rozhodnutím tak spochybnil závery Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu (sp.zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23.3.2010) o neplatnosti právneho úkonu, kúpnej zmluvy, uzavretej medzi žalobkyňou v 1. rade a právnym predchodcom žalobcov v 2. až 4. rade ako kupujúcimi a právnym predchodcom žalovaných ako predávajúcimi. Na základe záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky, ku ktorým ústavný súd dospel v náleze sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.4.2014, možno konštatovať, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 29.6.1994 medzi žalobkyňou v 1. rade a právnym predchodcom žalobcov v 2. až 4. rade ako kupujúcimi a právnym predchodcom žalovaných ako predávajúcimi, predmetom ktorej boli sporné pozemky, je platná. Postup súdu prvej inštancie, ktorým v prejednávanej spore akceptoval aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov v 1. až 4. rade, bol preto správny.

5.4.1. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

5.4.2. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

5.4.3. Podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

5.4.4. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, a v konaní pred súdom prvej inštancie to ani nebolo sporné, že manželstvo žalobkyne v 1. rade a jej manžela Q. Q., právneho predchodcu žalobcov v 2. až 4. rade, bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. č.k. 12 C 167/01-32, zo dňa 18.3.2002, právoplatným dňa 4.6.2002. Jozef Jankovič dňa 22.6.2004 zomrel. K vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov došlo v dedičskom konaní po zomrelom Q. Q., osvedčením o dedičstve

č.k. XX D XXXX/XX-XX, Dnot XXX/XX, právoplatným dňa 19.1.2006. Predmetom dedičského konania neboli sporné nehnuteľnosti a to pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m² a pozemok s parcelným číslom XXXX/XXX, záhrada o výmere XXX m², nachádzajúce sa v katastrálnom území M. A., zapísané v registri „C“ na liste vlastníctva číslo XXXX, keďže tieto boli v čase rozhodovania v dedičskej veci predmetom súdneho sporu, prebiehajúceho od roku 1995 (viď bod 5.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia), teda neboli preukázateľne v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne v 1. rade a jej bývalého manžela ku dňu jeho smrti.

5.4.5. Vychádzajúc z právnej domnienky obsiahnutej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo iným zákonným spôsobom, platí, že nehnuteľné veci sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. Keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie v prejednávanej spore uplynula trojročná lehota upravená v citovanom ustanovení, mohol súd prvej inštancie rozhodnúť, že sporné pozemky o veľkosti podielu 1 k celku sú vlastníctvom žalobkyne v 1. rade a o veľkosti podielu 1 k celku patria do dedičstva po zomrelom Q. Q.. Odvolací súd preto považuje odvoláciu námietku žalovaných o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v spore ako aj absenciu právneho základu pre určenie veľkosti spoluvlastníckych podielov sporných nehnuteľností, za nedôvodnú.

5.5. K tvrdeniu odvolateľov, že osvedčenie o dedičstve a darovacia zmluva neboli zrušené ani vyhlásené za neplatné, na čo súd prvej inštancie neprihliadol, odvolací súd uvádza nasledovné. Súd prvej inštancie, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, pri rozhodovaní v prejednávanej veci vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.4.2014, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 146/2009 zo dňa 23.3.2010, ktorým tento určil, že kúpna zmluva uzavretá dňa 29.6.1994 je neplatná a že sporné pozemky patria do dedičstva po ich výlučnom vlastníkovi M. V., zrušený a vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5 Co 376/2014 zo dňa 24.2.2015, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie č.k. V-2 12 C 100/95-315 zo dňa 30.9.2005, ktorým tento určil, že kúpna zmluva je neplatná a žalovaným (v tomto konaní žalobcom) uložil povinnosť vypratať sporné pozemky, tak, že žaloba bola zamietnutá. Za takéhoto stavu konania možno konštatovať, že neexistuje právoplatné rozhodnutie, ktorým by bola dotknutá kúpna zmluva určená za neplatnú, z čoho vyplýva, že M. V. nebol ku dňu svojej smrti vlastníkom sporných nehnuteľností, tieto nemohli byť predmetom dedičského konania o novoobjavenom dedičstve po M. V., právna predchodkyňa žalovaných sa nemohla v dedičskom konaní po ňom stať vlastníčkou dotknutých nehnuteľností a následne ich ani nemohla darovať žalovaným. Uvedené skutočnosti nesporne vyplývajú z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru o absencii dobromyseľnosti žalovaných pri nadobudnutí vlastníctva od nepravého dediča. V konaní nebolo sporné, že P. B., matka žalovaných v I. a II. rade, bola jedinou a zákonnou dedičkou po svojom otcovi M. V.. Nemožno ju preto považovať za nepravého dediča, teda za osobu, ktorá podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudla majetok poručiťľa, hoci ho podľa dedičského práva nemala nadobudnúť vôbec alebo v takom rozsahu, v akom ho nadobudla, keďže nespĺňala zákonom požadované predpoklady pre vznik subjektívneho dedičského práva po poručiťľovi alebo ich spĺňala len čiastočne. Neobstojí tak procesná obrana žalovaných, vyplývajúca z § 486 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého kto dobromyseľne niečo nadobudol od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, je chránený tak, ako keby to bol nadobudol od oprávneného dediča. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaných v odvolaní, že nimi tvrdené skutočnosti o osvedčení o dedičstve, na základe ktorého právna predchodkyňa žalovaných nadobudla do vlastníctva sporné nehnuteľnosti a o darovacej zmluve, neboli žalobcami popreté a preto ich treba považovať za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.). Tvrdenia uvedené v rámci procesnej obrany žalovaných namietali žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 10.3.2016, doručenom súdu prvej inštancie dňa 16.3.2016 a právnejmu zástupcovi žalovaných dňa 23.3.2016 (č.l. 133 až 136 spisu).

5.6. Pokiaľ odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím porušil princíp právnej istoty, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 68/2007 zo dňa 25.3.2008, odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie rieši inú právnu situáciu a preto nie je na prejednávany prípad aplikovateľné. V prejednávanej veci je rozhodujúcou skutočnosťou to, že súd prvej inštancie, riešiac otázku platnosti kúpnej zmluvy (uzavretej dňa 29.6.1994) ako otázku predbežnú, dospel k záveru o jej platnosti, v dôsledku čoho sa kupujúci (žalobkyňa v 1. rade a právny predchodca žalobcov v 2. až 4. rade) stali vlastníkami sporných nehnuteľností. Uvedené malo za následok, že právny predchodca žalovaných M. V. už v čase svojej smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, ktoré následne titulom dedičského práva nemohla nadobudnúť jeho dcéra P. B. a neskôr

previesť darovacou zmluvou na žalovaných. V rozhodnutí, na ktoré poukazujú žalovaní, došlo k prevodu vlastníctva, nadobudnutého na základe správneho aktu, ktorý bol neskôr zrušený, pričom najvyšší súd konštatoval, že aj vadný správny akt, dokiaľ nebol zrušený, vyvoláva zamýšľané právne účinky. V prejednávacom prípade došlo k uzavretiu platnej kúpnej zmluvy, v dôsledku ktorého platného právneho úkonu, jeho schválením správnym orgánom (povolením vkladu), kupujúci nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a predávajúcemu toto vlastnícke právo zaniklo, ku dňu jeho smrti neexistovalo. Pokiaľ ide o ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré žalovaní poukazujú vo svojom odvolaní (sp. zn. 6 Cdo 107/2011 zo dňa 30.5.2012), odvolací súd uvádza, že konanie o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, vedené na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. V-2 12 C 100/95, bolo skončené zamietnutím žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, otázkou platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy sa preto súd nezaoberal, uvedenú otázku riešil súd v tomto konaní ako prejudiciálnu. Uvedené rozhodnutie tak opäť rieši inú právnu situáciu, aká je predmetom sporu v tomto konaní.

5.7. Pokiaľ odvolatelia namietali, že v čase, keď boli dotknuté pozemky evidované vo vlastníctve žalobkyne v 1. rade a jej zosnulého bývalého manžela, nesprávali sa ako ich vlastníci, odvolací súd poukazuje na to, že kúpna zmluva, ktorej sa predmetný spor týka, bola uzatvorená dňa 29.6.1994 a už od roku 1995 prebiehal spor o určenie jej neplatnosti, v ktorom spore sa kupujúci ako žalovaní aktívne bránili, tvrdiac, že titulom spornej kúpnej zmluvy nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli jej predmetom. Uvedenú odvolaciu námietku, ktorú žalovaní žiadnym spôsobom nekonkretizovali, preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

5.8. Žalovaní vytýkali súdu prvej inštancie, že z odôvodnenia rozhodnutia v predmetnej veci nevyplýva dôvod určenia výšky podielu žalobkyne v 1. rade na dotknutých pozemkoch (1/2 k celku) a následné určenie, že zvyšný podiel patrí do dedičstva po zomrelom Q. Q. s ktorou námietkou sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd však poukazuje na to, že uvedený nedostatok nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. V ostatnom odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonom vyžadované náležitosti (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobcovia predmetnou žalobou domáhali, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označili, aké prostriedky procesného útoku použili, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní a aké prostriedky procesnej obrany použili. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody pre rozhodnutie. Žalovaní, okrem námietky uvedenej vyššie, preto nedôvodne namietali nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04, uvádza, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

6. Odvolatelia napadli odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 % zmenil tak, že žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne priznal voči žalovanému v I. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % a voči žalovanému v II. rade v rozsahu 50 %. Súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalobcom náhradu trov konania 100 % tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou, zároveň nerešpektoval postavenie žalobcov v spore ako nerozlučných spoločníkov podľa § 77 C.s.p. Žalobcovia boli v konaní pred súdom prvej inštancie úspešní v celom rozsahu, preto odvolací súd v súlade s § 255

ods. 1 C.s.p. priznal žalobcom spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvoinštančného konania (spolu) v rozsahu 100 %. Žalovaní ako podieloví spoluvlastníci uhradia náhradu trov konania každý v rozsahu 50 %.

7. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovia mali v odvolacom konaní plný úspech, preto majú spoločne a nerozdielne aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu (spolu) 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).